

On monenlaisia tapoja kohdata olemista. Fyysisesti määritelty todellisuus valmiine järjestyksineen näyttäytyy toiselle turvallisuuden kuvitteellisena takeena, toinen taas kokee olemisen pikemminkin määritteitä pakenevana vaelluksena täynnä mahdollisuuksia ihmetykseen. Sattumanvaraisuudella ja intuitiolla on silloin olennainen sijansa merkitysten tunnistamisessa. Usein ne löytyvät niistä näennäisen pienistä havainnoista, jotka helposti jäävät huomiotta. Nämä havainnot tuntuvat luonteenomaisilta Senja Vellosole, jonka taiteellinen maailma koostuu pakenevien hetkien tavoittelusta. Hänen huomionsa kohdistuu pieniin liikeyksiköihin jotka seuraavassa hetkessä antavat aavistaa uusia ulottuvuuksia.

Vellosen varhaiset maisemat ovat jo kauan sitten muuttuneet eräänlaisiksi todellisuuden runollisiksi fragmenteiksi joita määrittävät valon ja varjon vaihtelut. Niissä yhdistyvät heijastuksenomainen eteerisyys ja voimakas aistillisuus. Akvarelli on ilmapuudessaan hänelle luonteva keino ilmaista sitä kauneutta jonka voi aistia ja aavistaa varhaisen kesän kukinnoissa. Tai sitä runsauden tuntua joka välittyy ruusun raskaasta olemuksesta sen ollessa täydessä kukassa tai kypsien hedelmien yhtä lailla painavan aistillisista rykelmistä. Kaikesta tästä nousee myös käsitteitä ympäröiviä mielikuvia; puutarhan ylle nouseva usva, pehmeä virvoittava sade tai hedelmistä tihkuvat voimakkaasti tuoksuvat nesteet. Kasvillisuuden lisäksi Vellonen havainnoi muunkinlaisia luonnon elementtejä kuten veden tai tulen haurasta ja kuitenkin niin hellittämätöntä olemusta. Niihin liittyvä symboliikka ajasta ja muutoksen väistämättömyydestä koskettelee tavoittamattomuutta ja haikeutta sen ymmärtämisestä.

Kaikkia näitä aiheitaan hän lähestyy tarkkailijana jolle merkitykset nousevat niiden monista kerrostumista ja näiden synnyttämistä mielikuvista. Hänen hedelmänsä tai kukkansa ovat harvoin konkreettisen fyysisiä kappaleita vaan pikemminkin utuisia muistikuvia niistä. Tässä suhteessa hänen ilmaisunsa lähestyy vahvasti vanhaa itämaista, eritoten japanilaista, estetiikkaa joka kuvaa todellisuutta henkistyneen arvoituksellisesti säilyttääkseen aina olemiseen liittyvän mysteerin. Hämärä ja näennäinen tyhjyys ovat hiljaisessa lohdullisuudessaan luontevia olemisen osia. Aivan kuten myös kuihtuminen ja lakastuminen ovat arvokkaassa surumielisyydessään erottamaton osa kauneuden olemusta.

Visuaaliset fragmentit Vellosen maalauksissa henkivät keskittyneisyyttä ja pyrkimystä tallentaa jotakin niistä katoavista hetkistä jolloin valo lankeaa tietyllä tavalla tai värin vaihteleva syvyys asettuu erilaisiksi tihentymiksi. Hänen tapansa maalata rypäleitä, granaattiomenoita tai muita hedelmiä lähtee asetelman perinteestä mutta muuttuu joksikin aivan muuksi. Ihmisen valmistamat muodot loistavat poissaolollaan, ei ole astioita tai muita konkreettisia viitteitä järjestäytyneeseen todellisuuteen. Hän irrottaa aiheensa niiden alkuperäisestä yhteydestä ja samalla niiden perinteisestä esiintymismuodosta. Näin niiden osin abstrahoitu olemus etäännyttyä konkreettisesti muodosta ja muuttuu toisinaan ajatukseksi tai mielentilan kuvaukseksi. Siihen liittyvät vahvasti niiden herättämät ristiriitaisetkin aistimukset yhtäältä herkästä aineettomuudesta ja toisaalta fyysisen nautinnon vastustamattomuudesta.

Vellosen intensiivinen ilmaisu näyttäytyy usein eri aiheiden sarjallisuutena. Hän toistaa aihettaan kunnes se lopulta muuttuu ajatukseksi itsestään. Lukemattomat versiot samasta aiheesta herättävät ajatuksen Vellosen

akvarelleista eräänlaisena käsitteellisenä jatkumona. Tässä yhteydessä käsitteellisyyteen yhdistyy hiljaisuuden runous ja varjojen estetiikka. Näyttelyssä akvarellit muodostuvat toiston kautta tilalliseksi hiljaisuudeksi, joka herkkyydessään luo lumoavia mielikuvia hauraan aineettomasta unelmien maailmasta.

Aineettomuuden tuolla puolen ovat puolestaan Velloksen taiteilijakirjat. Niiden aistillisen fyysinen olemus on kunnianosoitus materiaalille, himmeästi hohtavalle paperille ja värin vaihtelevalla syvyydelle. Maalaus näyttäytyy niissä toisin kuin seinälle ripustettavissa litteissä paperiarkeissa, jotka usein kehystettyinä joutuvat lasin alle. Taiteilijakirjojen huokoiset arkit hengittävät vapaana kahleista ja niiden käsin valmistetut kannet ja sivut luovat rosoisuudessaan voimakkaita mielikuvia käden kosketuksesta. Ne sallivat myös katsojalle toisenlaisen tavan lähestyä maalausta, melkein kuin sisältä päin. Niitä kosketellessa ja sivuja kääntäessä tuntee samankaltaista tyydytystä kuin lehteillessään kirjojen vanhoja painoksia ja tuntiessaan niistä avautuvan henkäyksen loputtomista löydettävissä olevista todellisuuksista.